

Fisberning: Jeg maa for at det ikke skal blive glemt og overhørt gjentage, hvad jeg tidligere har udtalt, at jeg deri, at Landstthinget har vedtaget Beslutningen, seer et Beviis paa, at det vil stemme for Paragraphen. Det er mig aldeles ubegribeligt, hvorledes Nogen, der har stemt for Beslutningen og hørt Ministeriet tiltræde den, ikke skulde stemme for Paragraphen. Jeg kunde begribe, at man, dersom Regjeringen havde nægtet at tiltræde Beslutningen, saa kunde sige: — Vi vilde ikke stemme for Paragraphen, idet vi derved skabe Regjeringen en Forlegenhed; — jeg kunde endvidere tænke, at man, dersom man ikke vidste, at Beslutningen var vedtaget i Landstthinget, kunde sige: Vi vilde ikke i dette Dieblif stemme for Paragraphen, thi vi vide ikke, hvilken Samstemning denne samme Betragtningmaade kan vinde i Landstthinget, men nu, efterat vi vide, at Beslutningen er vedtaget i Landstthinget, og at Landstthinget ligesom vi kjender, at Regjeringen tiltræder den, nu er det mig uforstaaeligt, at man ikke vil gaae ind paa Paragraphen, som er identisk med Beslutningen og kun deri forskjellig fra denne, at Beslutningen ikke har Lovkraft. Naar Paragraphen er forelagt Hans Majestæt til Under skrift, saa staaer den som et Bud for ethvert kommende Ministerium, medens Beslutningen derimod, som kun er tiltraadt af en Minister, der, som jeg har hørt den Gæst sige, er dødelig i to Henseender, ikke binder noget andet Ministerium, og dersom der altsaa til Efteraaret var et andet Ministerium, saa kunde vi ikke med god Grund sætte noget Fodfæste paa Beslutningen; — men vi kunne med fuldkommen Berettigelse sætte Fodfæste paa den af Kongen underkrevne Lov. Det er Forskjellen. Ligeoverfor dette Ministerium og ligeoverfor Landstthinget antage vi i dette Dieblif, ved at antage Paragraphen, ikke Andet end det, de ville have, slet ikke Andet, men ligeoverfor vedkommende Regjering have vi, naar vi faae Kongens Underskrift derpaa, noget Mere end det, vi have ved Beslutningen. Saaledes er Stillingen; der er ikke for det nuværende Ministerium, for det nuværende Folkething og for Landstthinget slet den allermindste Forskjel eller den allermindste Vanskelighed ved at vedtage Paragraphen, og jeg

for mit Vedkommende erklærer endnu engang, at jeg saa lidt kan forstaae, at de, der, efterat have hørt Regjeringen tiltræde Beslutningen, have stemt for den, ikke skulde stemme for Paragraphen, at det vækker en Tvivl hos mig om, hvorvidt det er deres rigtige Mvov med at føre Sagen igjennem (Aah! Aah!). Ja, det er min Mening, den kan Ingen nægte mig at have; for mig er det aldeles ubegribeligt (Mange Stemmer: Aah! Aah!). Ja, jeg kunde jo gjerne raabe højere; jeg lader mig ikke forstyrre og skal nok blive hørt i Salen. Jeg siger endnu engang, at da denne Beslutning laa for, saa sagde jeg stieblikkelig: jeg stemmer for den, men kun som et hyderligere Underpant paa, at jeg maa stemme for Paragraphen; det er mig aldeles umuligt, idet jeg stemmer for Beslutningen, at udtale: Jeg vil dens Indhold og saa at undlade at give den hyderligere Bekræftelse ved at stemme for Paragraphen. Dog jeg gjentager, at dersom jeg troede, at der skabtes nogen Forlegenhed for Ministeriet, eller dersom Ministeriet havde nægtet sin Tilslutning til Beslutningen, saa kunde jeg meget godt forstaae, at man kunde lade være at stemme for Paragraphen; det var en ganske anden Sag, saa stod Sagen anderledes. Men det nuværende Ministerium sidder jo for sit Vedkommende midt i Paragraphen; efterat det har givet Beslutningen sin Tilstemning, er det jo, som om Paragraphen var indsat i Loven af Ministeriet.

Indenrigsministeren: Ja, den ærede Rigsdagsmand troer naturligvis, hvad han siger; han troer naturligvis, at Landstthinget virkelig efterat have stemt for Beslutningen tillige vil stemme for Paragraphen, det er han overbevist om; han nærer slet ingen Tvivl derom; thi det vilde jo være aldeles urigtigt, om man vilde antage, at han meente Det og sagde det Andet; han er altsaa fuldkommen overbevist om, at Landstthinget vil stemme for den foreslaaede Paragraph efter § 25. Men der er vist ikke Mange her i Salen, som ikke ere fuldkommen overbeviste om det Modsatte, og som have al god Grund til at være det, fordi det efter min Mening følger ligesom af sig selv, at de, der have stemt for Beslutning